

ORDE DER VERDRAAGZAMEN.

Gevestigd te 's-Gravenhage

Kon.Goedgekeurd 22.02.1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secretariaat: Heuvellaan 11, Hilversum. Telefoon 02150-10481.

Een x in de kantlijn betekent de vraag
Een - in de kantlijn betekent het antwoord.

Hilversum, maart 1976

Goedenavond vrienden,

In het begin van deze bijeenkomst moet ik u er eerst op wijzen, dat wij sprekers van deze groep niet alwetend of onfeilbaar zijn. U weet het waarschijnlijk wel, maar denkt u toch zelf na.

Dan is het onderwerp, dat u aan de orde hebt gesteld en dat dus op deze avond behandeld wordt,

INSPIRATIE,

met een hele ondertitel, die klinkt een beetje als een Duits studiewerk, maar laten we het op inspiratie houden.

Nou dan zal ik proberen om eerst duidelijk te maken wat inspiratie is. Dat lijkt mij belangrijk. Op de tweede plaats zullen we dan nagaan hoe het een rol kan spelen bij kunst, bij wetenschap en eventueel andere zaken.

Kijk, inspiratie is een contact dat bestaat tussen de mens en de geest, of ook wel tussen mens en mens. Alles heeft een eigen sfeer. Wanneer u hier zit, dan heeft dit gezelschap een sfeer. Die gaat zich nu nog opbouwen langzaam maar zeker, maar een eigen uitstraling. Wanneer je gevoelig bent daarvoor en je komt binnen, dan ga je associëren. Die associaties worden dan beïnvloed door die omgeving. Dat noem je dan inspiratie. Dat wil zeggen, dat u als groep ook iemand kunt inspireren.

Er zijn plaatsen midden in de stad, of midden in de rimboe voor mijn part, waar je komt en dat heeft een sfeer. En op een gegeven ogenblik ben je er zelf op ingesteld, het pakt je. En opeens ga je associëren, je gaat er meer in beleven, maar in zien dan normaal. Dat kan ook gebeuren met een boek, met een partituur, met een verhaal, met een wetenschappelijke proef, noem maar op.

Wanneer nu de geest er bij betrokken is, dan blijft het precies hetzelfde. Wanneer de geest u inspireert, dan kan ze u dus helpen om bepaalde associaties te vinden, een sfeer te vinden waarin uw keuze onbewust de juiste is. Iemand die daar bezwaar tegen heeft? Had u er meer aan vastgeknoopt willen hebben? Of kan het zo? Niemand zegt wat.

* Die geest, is dat een onpersoonlijke geest, wat u bedoelt?

* Die geest kan persoonlijk of ook onpersoonlijk zijn, maar als ze onpersoonlijk is dan spreken we meestal over gemeenschappelijk bovenbewustzijn of zo iets. Dat klinkt beter.

Ik heb dit dus eerst gesteld om duidelijk te maken dat wanneer je over inspiratie spreekt, je zeker niet alleen maar te maken hebt met een of andere geest, die eventjes gauw naar beneden komt om via een bepaald persoon een boek te schrijven, een riedeltje weg te geven of iets anders. Want dat denkt men heel vaak. Men gaat uit van het standpunt, oh die geest die doet dat en dus kan die geest precies doen wat hij wil. Maar dat is niet waar. Wanneer een geest een eigen boodschap wil doorgeven - dat kan voorkomen - dan zeggen we ook ja dit boekwerk bijvoorbeeld is geïnspireerd. Kan waar zijn. Maar hoe werkt het?

In de eerste plaats het idee. Je kunt alleen maar denkbeelden op laten komen bij iemand die daar ergens in zijn bewustzijn toch al het een en ander van weet of zich daar mee bezig houdt. Als ik Jan Jansen ben en er is iemand die Jan Jansen bewondert, dan kan ik die persoon makkelijker bereiken. Maar wanneer die persoon nou bijvoorbeeld musicus is en ik ben schrijver, dan is het erg moeilijk om zo iemand naar te laten schrijven wat ik geschreven wil hebben, om de doodeenvoudige reden dat ik moet werken met de hersens van die ander, de associaties van die ander. Een andere oplossing is automatisch schrift en ook daarbij heb je weer moeilijkheden, maar die zijn van een andere aard. Die komen althans in de inleiding nog niet te pas.

Ik wilde hiermee duidelijk maken: Inspiratie kan nooit zijn iets wat niet in de mens die geïnspireerd wordt, aanwezig is.

Het kan wel zijn een samenvoeging van eigenschappen of kwaliteiten, herinneringen of denkbeelden, die in die persoon mogelijk zijn, maar die in zijn bewustzijn nog nooit een rol hebben gespeeld. En nu we dit hebben vastgesteld, wordt het ook veel duidelijker dat wanneer een kunstenaar geïnspireerd wordt, die inspiratie eigenlijk niet alleen maar te maken heeft met die geest.

Zeg, de kunstenaar is een schilder. Wanneer die schilder een goed vakman is, dan is het gemakkelijker om zo iemand te beïnvloeden. Maar zijn eigen coloriet, zijn kleurkeuze, die kun je niet zo gemakkelijk veranderen. Je kunt er wel andere toetsen in aanbrengen. Die associatie kun je wel bereiken. Maar als iemand altijd geneigd is te werken met bijvoorbeeld veel geel, dan kun je niet tegen zo iemand zeggen, hoor eens nu moet je eens met paars gaan werken. Je kunt hoogstens zeggen, neem nou maar oker. Dat gaat wel. En zo bezien dus, kun je de voorstelling inspireren voor een deel, maar niet de kleurstelling waarin ze voorkomt, en je kunt ook niet het vakmanschap bepalen. De uitvoering is dus afhankelijk van de kundigheden al dan niet beseft die in die kunstenaar aanwezig zijn.

Muziek — Met muziek is het precies hetzelfde. Wanneer er muziek is, kan er wel eens een eigenaardige sfeer heersen. Een concert heeft, misschien in het begin nog niet eens, erg goed aangeslagen, maar op een gegeven ogenblik komen er uit noemt u maar op een klavier, viool of wat voor soloinstrument dan ook, een paar tonen die even een verstillings in die zaal teweeg brengen. En nu komt het wonderlijke. Hierdoor is een draagvlak ontstaan. D.w.z. die energie is tijdelijk ongeveer gelijk die aandacht. Nu kun je hier als het ware alles wat aanwezig is feller maken. Je kunt niet zeggen, nu moet je het heel anders doen dan je het ooit gedaan hebt. Je kunt wel zeggen, je moet de toetsen veranderen; je moet hier iets meer vol zijn met geluid en daar moet je juist heel zacht, heel bescheiden zijn. Hier moet je even versnellen, daar moet je juist meer gedragen blijven. Dat kun je dus doen. En wanneer de kunstenaar dan gedreven wordt op wat gebeurt op zo'n ogenblik, dan is hij één geworden met zijn instrument en die melodie, die is niet meer iets wat je als het ware af moet lezen en wat je goed ingestudeerd hebt. Het is niet eens meer een herinnering. Het is een soort vloeien geworden alsof het een beekje is, dat kabbelt, en alle bewegingen, die je maakt, zijn praktisch automatisch. Zeker je hebt moeten trainen. Een violist bijvoorbeeld moet precies op de juiste manier met die vingers werken. Hij moet zorgen dat hij met die stok het juiste touché houdt. Al die dingen bij elkaar zijn aanwezig, maar de manier waarop ze gebruikt worden dan, het voortgedreven worden door de muziek die je zelf maakt, die inspiratie wordt dan mogelijk. En wat meer is, want deze ogenblikken van jezelf verliezen in muziek komen meer voor, maar dit soort zaken heeft nog een ander gevolg. Er is namelijk op dat ogenblik een gelijkschakeling. Ik heb dat al gezegd.

Nu kan die gelijkschakeling niet helemaal de kunstenaar beïnvloeden. Hij reageert er wel op, maar als zichzelf. Maar als er nu een geest inspirerend werkt, dan is het mogelijk om eigenlijk de reacties van die kunstenaar nog meer aan te passen aan de zaal, en dan krijg je die grandioze eenheid van geluid, waarbij iedereen eigenlijk meegezogen wordt. Dan krijg je ook, dat een orkest, dat misschien zo'n solist begeleidt, een pianist of wat het ook is, ook ineens boven zijn eigen niveau wordt uitgetild. Het is of men aanvoelt wat er gebeurt. Zelfs de dirigent wordt als het ware plotseling gedragen door iets, wat hij helemaal niet in die muziek gelezen heeft, maar nu moet het er uit komen, en het hele geval komt er uit.

Dan kun je zeggen, ja dat was de geest die inspireerde. Maar dan was er toch wel heel wat meer voor nodig.

Hetzelfde heb je met schrijven. Als je een boek schrijft, dan heb je een verhaal. Dat verhaal construeer je. Als je die constructie hebt, dan ga je de personen een beetje invullen, die in dat verhaal een rol spelen. Nu kan er iets gebeuren. Wanneer zo'n persoon nu in jouw eigen gedachten erg lijkt op iets of iemand die bestaan heeft, dan bestaat het uit alle gedachten. Die wasen je als het ware een beetje naar je omgevingen. Dus dat is hier ook het geval. Nu kan het zijn dat een dergelijke persoon vasthaakt. Die zegt hé, dat zou ik zelf kunnen zijn. En nu wil de schrijver een bepaald karakteristiek geven, en dan zegt die persoon hé wacht even, dat heb ik niet. Dan slaat die figuur met de schrijver op hol. En dan zegt die schrijver later, ik weet niet waarom. Maar het was zo. Ja inderdaad. U hebt een harmonie opgebouwd als schrijver tussen uw eigen denken en uw eigen concentratie, die u nodig hebt om dat verhaal te vormen, en zonder dat je het weet, is er ineens iets gekomen, waarbij jouw bewustzijn en de persoonlijkheid van die ander samen gaan werken en niet meer jouw plannen maar de persoonlijkheid die je gecreëerd hebt, en die de ander aanvult, de geest aanvult, als het ware het gehele verhaal gaat domineren en allerhande wijzigingen in je oorspronkelijke schema noodzakelijk maken. Ook dat is een vorm van inspiratie. Het komt maar zelden voor, dat er een geest is die zegt, god die vent die speelt zo slecht

viool. Ah, ik vind dit vioolconcert zo mooi. Laat ik maar eens eventjes en die gaat er aan fiemelen. Het kan wel, maar dat is misschien één op de tien miljoen. En dan is het nog de vraag of het lukt.

Met schrijvers is het precies hetzelfde. Die schrijver kan natuurlijk zeggen, ja goed, ik heb hier mijn eigen ervaringen in verweven. Ja maar er zijn afwijkingen. Waarom? Waarom die verschuiving, verandering van nadruk. Geïnspireerd! Ja goed. Maar als je zelf niet eerst dat denkbeeld had gehad, dan was die inspiratie niet mogelijk geweest. Wanneer je een andere figuur had geconstrueerd, dan was er nooit dat ogenblik gekomen dat die persoon zelf ging leven, dat hij een eigen karakteristiek ging vertonen, een eigen aard vertoont, een eigen wil als het ware. Bepaalde intriges bepaald niet mee schijnt te willen maken, zodat je het anders moet gebruiken.

Och, het is allemaal wel eenvoudig op zichzelf, dacht ik. En wanneer we nu zo bezig zijn met die kunst, ach, er zijn nog zo veel dingen. Neem een beeldhouwer. Je ziet een stuk steen, een mooi stuk steen. Gekocht. Eigenlijk weet je nog niet helemaal wat je er mee zult gaan doen. Je bent aan het nadenken en je loopt er zo eens om heen, je probeert de structuur van die steen aan te voelen en dan ineens, zonder dat je weet wat het is, is het of het scherm wat oplicht in je. Je ziet de vorm in de steen. Ze is er niet, maar je ziet ze. Hoe kan dat? In de eerste plaats, je hebt een zekere keuze gemaakt. Je begint niet met een stuk steen te kopen zonder dat je zegt, nou ik heb er bepaalde plannen mee. Dus er is een voorbereidingsperiode. Er is in het onderbewustzijn een concept. In de tweede plaats, op het ogenblik dat je met zo'n steen bezig bent, nagaat of er fouten in zitten of wat dies meer zij, hoe je dat het beste kunt afslaan, enz. enz., dan ben je niet alleen maar op die steen geconcentreerd, maar op wat je wilt gaan doen sterke concentratie. Op dat ogenblik kan degene, die daar belangstelling voor heeft, u helpen om iets naar voren te brengen. Hoe, dat weet u eigenlijk zelf niet, maar u moet het uitvoeren. Ja misschien kan die geest later zeggen, denk er om, hier een paar toetsen meer, haal daar nog wat weg, neen pas op laat daar liever nog wat zitten. Maar verder gaat het niet. Je moet het zelf doen. Inspiratie is dus ook daar niet iemand die eens eventjes uit de geest komt of waar vandaan dan ook en die zegt, nou maak je een kunstwerk. Neen, het is wat in je zit wat er uit komt. Maar je hebt vaak een stimulans nodig om te beseffen wat in je schuilt. Die stimulans is dan de feitelijke inspiratieve werking.

Nou we zijn nu bezig over kunst, maar denk nou eens aan een redenaar. Je kent dat wel nietwaar. Die dominee, die staat daar. Hij heeft zijn preek goed voorbereid. "En nu wil ik u spreken." En ineens krijgt hij het te pakken. Hij had het willen hebben over Jacobus, maar voor hij het weet is hij terechtgekomen bij David, en hoe hij van die gekke sprong van David ineens weer komt bij Petrus, weet hij zelf ook niet. Het is er in eens. Hij gaat combineren alle kennis die hij heeft. Die hele tendens, die hij heeft, die wordt vervormd. Maar het is de inhoud ergens. Soms zijn het zelfs gewoon delen uit die preek, maar anders samengevat. In vele gevallen is het gewoon een plotseling erkennen van iets. Nu al weer, doodgewoon, de man moet eerst kunnen spreken. Nu heb ik nog nooit een stot-stot-stotterende d-dominee gehoord. Zal hij waarschijnlijk ook eerst met een steentje onder zijn tong moeten leren spreken. Oud recept. Maar de man moet dus in zekere zin kunnen spreken. Hij moet gewend zijn om het brandpunt te vormen van een gemeente. Hij moet in zich de behoefte hebben om een bepaald iets weer te geven, ook wanneer hij dat in die preek misschien anders heeft gedaan. En nu is er weer het auditorium, want die mensen die er omheen zitten zijn in feite precies hetzelfde als de mensen, die bij de muziek zitten, of het toneel of waar dan ook. Er ontstaat weer draagvlak, resonantie, en op het ogenblik dat die eenheid er is, kan die geest zeggen en nu die associatie. Voor je het weet, zegt hij het, want het leeft in hem. Dan komt er een samenvoeging tot stand, waardoor hij iets anders presteert dan hij zelf verwacht. En het is heel waarschijnlijk, dat hij dan later zegt, ja ik weet het niet, ik dacht dat het de heilige geest was. Nou misschien was die geest niet heilig, maar ze zal beschermd wel een rol hebben gespeeld. Begrijpt u.

En zo zie je dat verder ook bij de wetenschap bijvoorbeeld. Laten we het meest eenvoudige nemen. Je bent bezig, je hebt een bepaald denkbeeld, je wilt dat met laboratoriumproeven aantonen. Het aantal proeven, dat mogelijk is, is waarschijnlijk 10.000. Kan meer zijn, maar zeg maar 10.000. En nu heb je dus de kans om een aantal experimenten te doen. Je bent geconcentreerd, waaraan zal ik beginnen. Maar ergens in je achterhoofd liggen wel al die mogelijkheden. De geest kan nu zeggen, pak dit. Ook wanneer het resultaat daarbij iets is wat je zelf niet bedoeld hebt als wetenschapsmens. Maar dan kan hij je duidelijk maken dat er iets aan de hand is. Je zou het misschien zo kunnen zeggen; Newton zit zo eens te kijken. Er valt een appel en Newton denkt misschien bij zichzelf, zal ik eens oprapen, lekker hapje. En ineens komt er een idee, waarom. Maar wanneer die man niet steeds had gevraagd waarom,

had het nu niet op kunnen komen. Maar het is mogelijk, dat er iemand was die zei waarom valt hij; denk na! Of James Watt. Die zat waarschijnlijk te denken aan tea met butterscones en al die dingen meer, weet u wel, een heel uitgebreide tea. En daar zit dat lid van dat ding. Hij zit er zo naar te kijken. Zegt iemand, dat is energie. Dat is energie. Maar hij heeft al over energie nagedacht want anders zou hij niet op het idee zijn gekomen. Het kan inspiratie zijn, maar alleen weer op basis van hetgeen aanwezig is.

Heb ik dit punt nu voldoende duidelijk gemaakt? Ja? Nou dan gaan we eens kijken wat de geest er van denkt. Per slot van rekening op aarde zie je alleen de resultaten, soms goede soms slechte, maar laten we dan eens kijken wat je als geest doet. Kortgeleden hebben we nog zo'n geval gehad. Een schrijver gaat over. Hij heeft eigenlijk de behoefte om op een of andere manier toch weer iets te fixeren. Ik geloof dat zijn eigen bezig zijn met god en met dood, maar ook eigenlijk met hemel en al die dingen er bij, een heel grote rol spelen. Hij denkt, ik zal dat door gaan geven. Maar waar komt hij terecht? Het Es maar een vraag. Is dit iemand die in staat is om precies diezelfde eigenaardige gedachtenkronkels te gebruiken die hij zelf gebruikt. Of is het iemand die de grondideeën eigenlijk een beetje te rechtuit of te plat neerzet. Als dat laatste het geval is, dan zullen een heleboel mensen zeggen, maar dat kan niet. Ze zeggen dat dat een verhaal is van die schrijver. Ben je gek. Er ontbreekt iets. Er ontbreekt weer de techniek, de woordenrijkdom, de neiging van de dubbele bodem mischien, de woordspeling die karakteristiek is geweest voor die schrijver. Een ander die zegt, ik heb muziek ontvangen. Chopin heeft door mij gecomponeerd. En dan kijk je er naar en dan zeg je, ja het lijkt wel een beetje op Chopin, dat is waar, maar ergens ontbreekt er iets. Natuurlijk! Degene, die dat uitvoert, is geen Chopin nietwaar. En als geest moet je dan maar zien, dat je het er mee redt. En dat is nu één van de punten waar je goed rekening mee moet houden.

De geest kan een hele hoop dingen zien, een hele hoop dingen weten. Die geest heeft heus wel eens de neiging om op aarde ook weer eens iets van zich te laten horen, maar die geest kan dat alleen wanneer hij een gelijkgestemde ziel te pakken krijgt. En dan kan hij alleen iets benaderen van hetgeen hij vroeger was, wanneer de inhoud van de persoon, dus bewustzijn, onderbewustzijn, vaardigheid, inzicht e.d., voldoende aanwezig is om door combinaties die eigen persoonlijkheid als het ware te reconstureren. Ontbreekt er iets, dan lukt het niet.

Daarom is inspireren vaak een wat moeizame bezigheid. Het is wat anders als je alleen inspireert met een bepaald doel. Dat komt ook wel eens voor. Laten we zeggen, dat er een situatie is waarbij je denkt nou dat gaat aardig verkeerd en die persoon moet nou toch eigenlijk een keer een beetje uitgeschakeld worden. Die moet eens een keer leren een beetje z'n mond te houden. Nou dan weet je zo iemand, een politicus bijvoorbeeld. Dat is altijd makkelijk. Een politicus denkt namelijk altijd wat anders dan hij zegt. Nou dan combineer je eens datgene wat hij zou willen zeggen met datgene wat hij denkt. Dan zegt hij de dingen zo dat iedereen zich rot schrikt. En dat betekent dat die man nadenkt. Verdorie ik moet voorzichtiger worden. En dan zal hij ook misschien voorzichtiger zijn met het innemen van een standpunt. En in enkele gevallen weet ik zelfs dat ze voorzichtiger waren geworden met het innemen van alcoholica, die ze de schuld gaven.

Nou ja, ze zeggen wel eens: Als de wijn is in de man is de wijsheid in de kan. Maar over het algemeen kan die wijsheid niet in de kan terecht komen, omdat de man die te veel wijn drinkt over het algemeen geen wijsheid heeft. Daar moet u maar eens over nadenken.

Een geest ziet ook wel eens ontwikkelingen, die eigenlijk op dit moment nog niet juist vindt. Ik kan mij voorstellen, dat iemand bezig is in een laboratorium met proeven bijvoorbeeld voor een totaal nieuwe krachtproef. Dan zegt hij, ja maar op dit moment zou dat een enorm menselijk ongeluk kunnen veroorzaken, er zouden rampen uit voort kunnen komen. Ik probeer hem daar van af te brengen. Dat doet hij dan. Dat kan hij dan niet doen door te zeggen het is niet goed. Maar hij kan wel zorgen dat de ander een fout maakt. En dan is het ook weer, wat zijn de consequenties. Laten we het eens simpel zeggen. Wij zijn op het ogenblik nog niet zo erg geporteerd voor atoomenergie, de meesten van ons in de geest althans. Niet dat we iets tegen atoomenergie hebben, maar wel tegen de manier waarop men ze op het ogenblik opwekt. Dat is namelijk nogal gevaarlijk en bovendien wordt die kracht o.i. nogal een beetje verkeerd gebruikt. Wanneer je namelijk atoomfusie tot stand kan brengen, dan heb je helemaal geen last van allerhande gevaarlijke stralingen. Je hebt een grotere beginenergie nodig, dat is waar. Maar daar staat tegenover dat je een praktisch onbeperkt rendement krijgt, geen giftige afvalprodukten, enfin het loopt allemaal veel beter en de installaties zullen na voorloop van tijd kleiner kunnen worden. Dus wat doen we?

We proberen iedereen die daarmee bezig is een idee te geven dat hij het nog een beetje anders doet. En gelijktijdig proberen we degenen die bezig zijn met al die gewone reactoren, zoals die op het ogenblik eigenlijk gebouwd worden, om die elke keer te shockeren doordat er dingen uitlekken of er kleine ongelukken gebeuren of zo. En als dat nou niet zou gaan, dan kan dat natuurlijk toch wel. Dan kun je zo'n ding gewoon op laten blazen, want er zijn verschillende bij op deze wereld nu daar hoef je werkelijk niet veel aan te doen. Eén kortsluitinkje op het juiste moment, en dat is voor een geest nog wel te doen, een telekinetische kwestie, en de gehele zaak gaat de lucht in. Dan heb je ongeveer een aanlooptijd van 40 minuten en dan blaast de zaak. Maar wat gebeurt er dan? Hoeveel schade veroorzaak je, hoeveel leed veroorzaak je. Is dit de moeite waard? Neen. Dan zeg je als geest, neen ik doe 't niet. Maar je zou het dus kunnen doen. Maar omdat het direkte ingrijpen te gevaarlijk wordt, ga je dus de mens inspireren. Je gaat de mensen, die beseffen wat er aan de hand is, zeggen hé maak het eens een beetje duidelijk of dat kun je toch niet voor je verantwoording nemen. Of let er eens op want daar zit het fout, en als jij dat kunt zeggen dan ligt die zaak weer voor een tijdje stil. Op die manier doe je dat, zo speel je dat.

Het wil dus zeggen, dat je als geest met inspiraties een goed resultaat boekt, laten we zeggen 1 op de 15. Dus 14 pogingen komen altijd op niets uit of dat gaat verkeerd. Bij 1 poging op de 15 heb je een redelijk resultaat wanneer het gaat om enkele dingen, dus een begrip, het ontstaan van een inzicht in een persoon. Al datgene waarbij de eigen persoonlijkheid als basis gebruikt kan worden. Op het ogenblik dat het gaat om scheppen van iets wat niet in de persoon ligt, is de kans op slagen ongeveer 1 : 10 miljoen. D.w.z. dat je heel wat pogingen moet doen en heel wat experimenteren vaak voordat je zoiets voor elkaar krijgt.

Hiermee heb ik geloof ik ook duidelijk gemaakt dat inspireren voor ons in de geest nu niet direkt een makkelijke bezigheid is. Waarom, zo zult u zich afvragen, inspireer je dan toch nog zo vaak. Ach we zijn bij de wereld betrokken. Het klinkt een beetje gek misschien, maar per slot van rekening hebben we ook een paar jaar helemaal niets gevoeld voor de schaatssport, en nu in eens is er een kans op een wereldkampioen en u bent allemaal weer in. Nou allemaal, maar een heel grote groep in ieder geval. Dus er moet iets zijn wat je trekt. En wij zijn mens geweest en dat betekent dus dat de mensheid voor ons belangrijk kan zijn. Misschien hebben we in die mensheid een bepaalde methode van uitdrukken gebruikt; je bent acteur geweest of cabaretier, zanger of musicus, noem maar op, dokter misschien ook. Advocaat, predikant. Zelfs generaals hebben wel een last er van dat ze anderen willen inspireren, ofschoon het meestal lang duurt voor ze aan onze kant zover komen dat ze het kunnen. Ik weet niet waar het aan ligt, maar het schijnt dat ze na de overgang vaak reflecteren naar een soort kinderlijkheid, zodat ze weer op moeten groeien. De aanwezigen gelieven mij dit te vergeven, hè. Maar het is zo. Dus, dan heb je een bepaalde belangstelling, en je voelt je deel van die mensheid. Als er dan in die mensheid iets verkeerd gaat, voel je je er bij betrokken. En als er in die mensheid iets goeds zou kunnen gaan, waarbij jij je ~~er~~ betrokken voelt, dan heb je ook de neiging om er wat aan te doen. Daarom, ongeacht de betrekkelijk ongunstige kanten, probeert de geest telkenmale weer te inspireren.

Daar kan verder bij worden opgemerkt, dat degenen die pas over zijn, hebben de neiging om ontzettend veel te inspireren, en bij de meesten van hen loopt het niet bepaald vlekkeloos af. Die maken nogal eens fouten. En die kunnen ze dan weer herstellen. Zo erg is het ook weer niet. Naarmate je verder komt te staan van de betrokkenheid bij het alledaags menszijn, zult je minder inspireren en zul je gelijktijdig proberen om dus zeer belangrijke dingen te doen. Het gaan niet meer om enkele mensen of een bepaalde groep. Het gaat meer om de totaliteit. En die totaliteit kun je soms ook bij een enkele mens bereiken. Stel dat iemand een compositie opzet, een componist dus, muzieknoten. Hij zit te denken, te piekeren, en misschien eens een nootje te tikken. Op een gegeven ogenblik dan zie je, ja daar kan ik een denkbeeld inleggen, een denkbeeld dat op die manier verbreed wordt, een invloed die wordt overgedragen. Dan probeer je zo iemand te inspieren. Maar je kunt het alleen doen in zijn termen. Laat ik het heel eenvoudig zeggen. Johann Sebastian is heus wel vaak geïnspireerd geweest maar niemand heeft het in zijn hoofd gehaald om van hem Wagneriaanse of Mozart-achtige of Chopin-achtige dingen te vragen, want dan is het tegen zijn aard in. Dan wordt het te speels en dan is het niet mogelijk om daarmee werkelijke denkbeelden te verwerkelijken. Begint het een beetje te rijzen, ja?

Dan zult u zeggen, ja maar hoe staat het dan met mij want gewone mensen worden toch ook wel eens geïnspireerd. Nou, wanneer u op een gegeven ogenblik bezig bent met een denkbeeld en er is een associatie bij die voor u niet normaal is, en de geest die met u te maken heeft of die toevallig voorbij komt en dat aanvoelt, ziet dat. Dan kan hij zeggen, maak nou deze verbinding. En dat hoeft heus niet allemaal hoogstand te zijn.

U denkt waarschijnlijk als de geest inspireert dan wordt het een oratorium. Nou het kan net zo goed worstjes op de borstjes zijn, of Marie die vrijt om het in het verleden te zoeken, of als je voor een dubbeltje geboren bent. Want al die dingen kunnen ook iets uitdragen. Voor de geest is het onderscheid dat bestaat tussen grote en kleine kunst eigenlijk niet aanwezig. Ik geloof dat het meer gaat over communicatie, overdracht. De geest vraagt zich ook niet af bij een schilder moeten we het nou abstract doen of moeten het mooi figuratief zijn en moet het heel fijn zijn of mag het wat grof gestileerd zijn. Hij zegt doodgewoon, zo is het, en de manier waarop jij dat denkbeeld kunt overdragen is belangrijk. Als jij nou abstract schildert, ik zal je helpen, ik zal je inspireren, wanneer uit dat geheel dat gevoel nou maar naar voren komt wat ik ook graag aan anderen zou geven. Dus dan kan een geest het ene ogenblik iemand inspireren die Rembrandt copieert misschien en het volgende ogenblik iemand die niet weet hoe je met de verf moet vegen. Allemaal mogelijk. Alleen, en dat blijft er bij, je kunt het alleen doen op basis van hetgeen in de persoon aanwezig is.

Nou, ik dacht dat dit wel voldoende was zover. Nu ga ik eerst eens kijken of u er commentaar op hebt of vragen.

x Is het verkrijgen van paranormale krachten, is dat ook gebaseerd op inspiratie?

- Neen, het verkrijgen daarvan niet. Het is namelijk zo, dat u allemaal paranormale krachten hebt. Het is alleen dat u het meestal alleen niet weet. En nu kan het dus zijn dat u het gevoel hebt als ik dat eens zou kunnen. Dan kan een geest u inspireren en zeggen nou doe het dan. Hij helpt u dus even over de drempel heen, waardoor u bewuster gebruik gaat maken van paranormale krachten waar u het anders niet gedaan zou hebben. Dat is mogelijk. Maar er bestaat geen geest die er op een of andere manier bij komt. Dat is dan meestal nog zo'n Indiaanse hoofdman, u weet wel zo'n ouderwetse medicijnman, oeh oeh oeh, hè, die staat achter u en zegt, nu bent u genezen. Kom nou, dacht u nu werkelijk dat de geest zo gek was? Welnee. Er kan zo iemand zijn die zegt, ja maar ik heb een gids nodig, een spirit guide, zo heet dat. Ik weet niet waarom. Ik zou zeggen gewoon een geestelijk geleider, maar nee hoor het is alleen werkelijk hoog als het een andere taal is, meestal. Een spirit guide. Nou goed dan zegt die geest ik wil je helpen. ik zal je juiste associaties geven. En of je van mij nou Nefertiti maakt of een indiaan of een burgermannetje uit de jaren twintig, dat interesseert mij wat. Ik probeer je te helpen. En als je daardoor beter kunt genezen, dan mag je elk fantasiebeeld opbouwen. Ik zal proberen je te helpen door zo te associëren dat in jou de juiste reacties ontstaan. En of je daar gebruik van wilt maken, moet je zelf weten.

x Maar is dat een bepaalde relatie tussen de een en de ander, de kundigheid in de relatie, de relatie van meester en leerling?

- Nu staan we op een heel ander punt ineens. Meester en leerling. Mag ik het even eenvoudig zeggen. Ik neem weer een voorbeeld uit de kunst. Wanneer je leert acteren dan leer je op welke manier gevoelens moeten worden uitgedrukt, en dat is nodig omdat je daardoor begrip krijgt dat je die dingen beheerst. Maar als je werkelijk goed toneel speelt, dan doe je dat niet zoals dat in het boekje staat. Dan doe je dat zoals je dat op dat ogenblik beleeft. En zo is het overal. Een meester is iemand, die je dus achtergronden geeft, en een geestelijke meester kan alleen iemand zijn, die u bewust maakt van de achtergronden in uzelf. Dat is juist de grote moeilijkheid. De meeste mensen denken, oh ik krijg een geestelijke meester, dus wanneer ik nu wil helderzien of wat anders, dan komt dat vanzelf voor elkaar of ik heb een geestelijk inwijder. Vandaag of morgen krijg ik een klap op mijn hoofd en dan ben ik ineens van de derde naar de zevende straal verschoven of omgekeerd. Nou nee, het is eigenlijk zo. Dat mag wel even, het is wel een beetje een afwijking maar ik vind het wel een interessant punt. Wanneer u op aarde komt met uw voorgeschiedenis, geestelijk en waarschijnlijk ook materieel, dan hebt u dus bepaalde geestelijke kwaliteiten en gaven. Die kunt u aan uw stoffelijke lichaam meestal maar onvolledig overdragen, tenzij in de erfelijkheid van het lichaam dezelfde factoren toevallig reeds aanwezig zijn. Bij een zeer bewuste keuze zou je geestelijk wezen zich kunnen uiten in de stof, maar dat is ook weer een uitzondering, want dan ben je meestal zover dat je die stof niet meer nodig hebt. Goed. Nu bestaat er dus geestelijk veel in u. In de periode, we noemen dit de prenatale periode meestal, de periode dat het lichaam zich vormt, probeert de geest zichzelf te realiseren in dat lichaam, d.w.z. dat een groot gedeelte van haar oorspronkelijke inhouden wel worden vastgelegd. Maar die vastlegging is maar zeer summier, is maar zeer ijl. Wanneer je geboren bent en je hebt dan natuurlijk het geboortetrauma, de spanning doorgemaakt en alles, de wereld waarin je eerst moet ontdekken wat je zelf bent en dan ontdekken wat al het andere is, en de juiste relatie, zodat je niet meer zegt de stoel heeft mij geslagen maar ik heb me aan de stoel gestoten, dank u je daar niet meer aan. Er komt zo enorm veel op je af dat zintuigelijk mee wordt overgedragen, want dat ligt vast. Maar die achtergrond blijft aanwezig.

Wat een geestelijke meester nu doet, is proberen een brug te bouwen tussen de bestaande zintuiglijke waarde en die geestelijke achtergrond. Hierdoor krijg je een soort toegang tot een deel van de hele vage onderbewustzijn, en dit betekent dat je evaluatie van de gebeurtenis tot de feiten licht verandert en daardoor ook van jezelf en je eigen mogelijkheden. En wanneer dat dus regelmatig gebeurt, dan is het vaak nodig om daar een soort suggestie bij uit te oefenen. Zo'n geestelijke meester probeert je dan te laten voelen dat er iemand is die je beschermt en die je geleidt. Hij zegt er niet bij dat je uiteindelijk die weg zelf moet gaan. Maar doordat u die meester bij probeert te houden, gaat u die weg. Weet u, het is net als kinderen die dreigen moe beginnen te worden, daar zeg je tegen "Ja, zo dadelijk komen we in het restaurant en dan mogen jullie kiezen of jullie een lekker ijsje willen, of willen jullie liever limonade, of willen jullie patat met een kroket". Dat is tegenwoordig ook modern geloof ik. Ik vind het een vorm van culinaire vervuiling, maar dat moet je zelf maar weten. Dus wat probeer je ze daardoor te laten vergeten? Dat ze lopen. Zolang ze bezig zijn te denken over wat ze krijgen, realiseren ze zich niet dat ze eigenlijk meer dan ze zouden willen doen toch nog lopen. Kunt u me begrijpen? Dat is nu wat de meester doet. De meester geeft je dus steeds de denkbeelden, het gevoel eigenlijk dat het dichtbij is en maakt dat u daardoor mogelijk in uw eigen ontwikkeling verder dient te gaan en meer in u op te nemen dan anders het geval zou zijn. Ik hoop dat ik het duidelijk heb gezegd. Als het niet zo is, mag u het zeggen.

x   Gebeurt dat ook door meditatie of zo iets?

-      Nou, dat gebeurt meestal niet door meditatie. Meditatie is weer heel iets anders. Meditatie is namelijk een poging om een bepaald onderwerp - dat kan een gevoel zijn, een feit, een voorwerp e.d. - te beschouwen in relatie met jezelf. Dus je gaat proberen te zien wat het in de wereld betekent, voor jou en wat het met jou te maken heeft. Dat is eigenlijk meditatie. Wanneer je het alleen maar beschouwt, probeert één te worden er mee, dan zit je met contemplatie. Contemplatie is vereenzelviging met het beschouwde; meditatie is overweging van de relatie met het beschouwde. Ik hoop dat het duidelijk is. En wanneer je dus mediteert, dan schep je voor jezelf al een verruiming van je mogelijkheden, want je brengt dus je bewustzijn van de wereld en van jezelf in beweging. En dit betekent wanneer er een geestelijke meester is, wanneer want het staat lang niet altijd vast, ook al zijn er mensen die denken nou dat is dan wel zo, het is echt lang niet altijd zeker, dan krijg je dus de kans om in die bepaalde vage herimeringetjes en emotietjes inte schakelen, die eigenlijk bij de geest horen. Maar dat betekent dat je toegang krijgt tot een deel van het gebied van die geest, die eigen geest, met z'n specifieke kwaliteiten, eigenschappen, vermogens en ook z'n eigen tekortkomingen. En dan kun je door meditatie inderdaad verder komen. Maar mediteren betekent niet zonder meer dat er een meester bij is, en als er een meester bij is betekent het niet zonder meer dat je altijd zult mediteren.

x   En de methode die gebruikt is bij Alice Bailey, hoe haar werken tot stand gekomen zijn? Op welke manier is dat gebeurd. Dat is toch een geweldige bron van kennis, die ...

-      Dit is namelijk een exceptiegeval, zo'n één op de tien miljoen. Dan hebben we te maken met iemand die a) zelf uittrekkingstechnieken beheerst. Dat wil zeggen dat zo iemand dus de geestelijke wereld betreedt. En dan zou je zeggen, ja dan zie je een hoop maar er is iets veel belangrijker. Je ziet de wereld, je ziet de samenhang anders, je ziet de belangrijkheid van de dingen anders. Dat komt dan ook in haar werk sterk tot uiting. Verder kun je dan een paar grondideeën opdoen. Zo iemand heeft die dan, zeg maar, gedroomd. Maar het heeft gebiologeerd, je onthoudt er iets van en het bepaalt dus de manier waarop je de zaak verder ontwikkelt. En dan is het mogelijk zo iemand te inspireren, want je hebt dan een zekere gerichtheid, en dan krijg je bij benadering goed wat je wilt weergeven, en in enkele gevallen zelfs woordelijk wat je wilt zeggen als geest. Dan is die inspiratie dus een perfecte samenwerking, maar die samenwerking kan eigenlijk alleen in die vorm bestaan doordat de persoon zichzelf van de geestelijke werelden in een grote mate bewust is dan normaal, en daarin bovendien meer beleeft dan anderen zich plagen te herinneren daaromtrent.

x   Welke naam betrof dit? Dit heb ik niet verstaan.

-      Alice Bailey. Het is niet Bill Bailey. Dat is die vent die nog steeds niet thuis is. Ja je hebt anderen. Alexandra David Neal, als je nu toch bezig bent. Daar heb je een heel ander voorbeeld. Daar heb je iemand die zelf dus geprobeerd heeft om de hoofdzakelijk Tibettaanse inwijding door te maken, en die onbewust, en dat kun je in haar werk zien, daardoor voortdurend beïnvloed wordt, die zekere harmonieën probeert op te brengen en het dan soms net niet kan, omdat ze namelijk in haar beginperiode zeer veel over het boeddhisme heeft geleerd op Ceylon, en op Ceylon zijn ze erg nuchter. Dat is dus de tendens van nou ja het is wat we doen en niet wat voor verklaringen er zijn, wat er later komt is wat we nu zijn en wat we nu doen. En dat komt dan ook weer tot uiting in haar poging

om de achtergronden te zien van al wat ze doormaakt en al wat ze gedaan heeft. Dat is erg interessant. Dan krijg je dus ook een mate van inspiratie, alleen is deze inspiratie weer gebaseerd op nou zeg maar een groot gedeelte van mensen die in de stof leven.

x Heb je ook niet een heleboel tussenvormen, ook mensen die zelf wel iets voelen van dat er iets zit te dringen of zo, en zich dus alshet ware openstellen.

- Nu komt u op een gevaarlijk terrein. Dat beseft u misschien zelf niet. Openstellen zonder meer, daar heb ik helemaal geen bezwaar tegen tussen twee haakjes. Maar wanneer je die openstelling ziet als de mogelijkheid om een ander door jou volledig te laten werken, dan moet je toch wel erg uitkijken. Wanneer dit namelijk feitelijk gebeurt, wordt uw eigen persoonlijkheid daardoor aangetast. En dan moet u dus een zeer evenwichtige en sterke persoonlijkheid hebben, wilt u dat altijd kunnen compenseren. Anders dan ontstaat er dus een verschuiving in uw ontwikkeling, die buiten uw eigen besef omgaat en waardoor uw relatie met de wereld verandert op een manier die u niet meer beheersen kunt. Maar er zijn een hele hoop mensen, die voelen het aankomen. Maar wat is nu de basis daar bij vaak? Ze hebben de behoefte om iets te uiten en die uitingsbehoefte zit al een hele tijd te draaien. Het is net als een goed diner dat op het punt staat om naar zijn bestemming terug te keren. En dan op een gegeven ogenblik zeg je, nu wordt het tijd en dan komt het. Dat kan dan een gedicht zijn, het kan een hele mooie uitspraak zijn, het kan van alles zijn. Maar vergeet één ding niet, zelfs wanneer de geest daar een rol bij speelt, moet het ergens in je aanwezig zijn. Het is niet alleen de geest, die die situatie schept, het is ook je eigen persoonlijkheid die er een rol bij speelt.

x Maar het is toch een wisselwerking?

- Het is een wisselwerking. Maar het is dus niet een eenzijdige werking. En dat probeer ik u duidelijk te maken.

x .. opmerking onverstaanbaar ...

- Ja dat is makkelijk genoeg. Inspiratieve gedichten, dat weet u allemaal wel. We hebben er al heel wat gefabriceerd zo in het voorbijgaan.

x Op het negatieve vlak, kan dat ook?

- Ja, wat is negatief? De verhouding van Vermeer tot Van Meegeren misschien.

x Zo iets.

- Dan zou ik vanuit mijn standpunt hier toch moeten zeggen, dat dit zeer positief was. Want wat, onverschillig wat alle deskundigen er over denken, Van Meegeren bewezen heeft is in feite dat de schoonheid iets anders is dan de waardebepaling behorende tot één enkele meester. Het gaat niet om de mens, het gaat om de schoonheid. En als je dat beseft, dan zeg je het is eigenlijk wel erg positief wat er gebeurd is. En ik kan me ook best voorstellen dat Vermeer - hij werd ook wel aardig betaald bij zijn leven - dat hij het ook wel een beetje beroerd heeft gevonden misschien dat de mensen met zijn werken zoveel speculeerden. Dat hij gedacht heeft, nou laten we dan die ander eens een keer een beetje inspireren, helpen. Als je het nu zo en zo doet, dan zal het mogelijk zijn. De rest heeft Van Meegeren natuurlijk zelf gedaan. Maar ja, als u zegt negatief, dan begrijp ik dus uit het voorbeeld dat u geeft: negatief is volgens u al datgene wat ingaat tegen een bestaande of een bestaande opvatting.

x Neen. Ik wilde zeggen: Stel dat je schilder bent en bepaalde ideeën hebt om te schilderen en dat dat je onmogelijk wordt gemaakt om precies wat je bedoelt uit te dragen en dan .....

- Dat kan niet.

x ... en dan komt er iets wat eigenlijk niet van jezelf is, wat je niet mooi vindt.

- Ja dat kan, maar zegt u dat het niet van mezelf is omdat ik dat niet herken of herkennen wil. Maar het is wel van jezelf. Want als het er bij je niet in zat, dan zou het er ook niet uit kunnen komen. Alleen het behoort tot dat deel van uw wezen, van uw persoonlijkheid, wat u normalerwijze ontkent of wegdrukt. Is daarom die uiting negatief? Dat ligt er maar aan wat ze wil bereiken, wat ze wil voorstaan. Het kan zijn dat u iets wat u zelf lelijk en verwerpelijk vindt op een gegeven ogenblik, toch zo vol stuwt met een lading van suggestie als het ware, dat anderen daardoor rijker worden. Die worden geconfronteerd met iets. Ik kan met zo'n geval voorstellen. Laten we zeggen u wilt Jezus schilderen aan het kruis. Niet dat u dat zult doen misschien, maar er zijn van die mensen die moeten dat doen. Dan bent u bezig, dan wordt die Jezus bijvoorbeeld een clownskop.

- Ja, bijvoorbeeld.

x Dan zegt u, is dat negatief? Neen. Niet negatief. Dat wat de mensen van Jezus gemaakt hebben is een clown. Dat is geen levende mens meer. Dat is niet meer de weg die je gaan moet, de waarheid die je leven moet. Integendeel, Het is de weg en de waarheid die anderen in staat stellen om jullie te vertellen wat je moet doen. Hebben ze dan een clown, een ledpop van hem gemaakt of niet soms? Dus begrijp me goed, dan kun je zelf zeggen hoe heb ik er toe kunnen komen, waarom, ik vind het lelijk, ik wilde dit niet. Ik wil de vroomheid brengen, maar wat je brengt is een werkelijke vroomheid.

Een vroomheid, die de kritiek duidelijk maakt, Jezus zoals wij hem vereren heeft een masker gekregen. Het is niet meer de levende Jezus, het is niet meer de weg, het licht en de kracht, het is de ledepop van een aantal belerende gezagsliefhebbers. Dan kunt u zeggen, ja maar er zijn ook anderen. Goed. Maar het is misschien goed dat een ander beseft hoe het is. En dat is iets wat een rol speelt. Er zijn zoveel dingen waarvan je zegt ze zijn negatief. Je krijgt een inspiratie. Nou laat dat maar eens even barsten. Ja, maar dat kan ik niet doen. Ik heb afgesproken. Dat is negatief, meneer. Maar wanneer u het wel doet, wat zijn de gevolgen? Kunt u die overzien? Wanneer u het niet doet, verandert er misschien iets voor u in uw relatie met de mensen. Wordt u zelf anders. Wordt een ander anders. Dat kan net zo goed goed zijn als negatief. Dan zitten we weer op een oud chapter lieve mensen. Het is het eeuwige goed en kwaad. Weet u hoe je het moet definiëren bij mensen? Goed is dat waar ik beter van wordt, zij het in zelfbewustzijn of op een andere manier, en kwaad is al datgene waardoor ik zelf minder ben, minder krijg of het gevoel dat ik minder waard ben. Dat is kwaad. Daar komt het toch op neer? Terwijl in feite goed al datgene is waarin je je eigen harmonie waarmaakt, leeft, bevestigt, en kwaad is aldatgene waarbij je jezelf vermoordt en angst misschien om uitgelachen te worden, omdat het niet hoort, omdat ze al tijd gezegd hebben dat het verkeerd is. Laten we daar niet te veel over praten. Lieve mensen jullie belazeren jezelf wat goed en kwaad betreft zo voortdurend dat er een hele hoop mensen zijn die in een behoefte om goed te doen tegen zichzelf, hun wezen en hun natuur ingaan en daarmee zichzelf ongelukkig maken zonder een ander beter te maken. Dat is kwaad volgens mij. Nou ja, laten we teruggaan anders dan zult u misschien zeggen, dat ik zelf geïnspireerd ben, nietwaar, maar het is mijn eerlijke mening die ik hier aan het uitdrukken ben. Dus, laten we maar weer terugkeren.

Negatieve inspiraties. Ja, inspiraties die voor de mens negatief zijn, zijn mogelijk.

x Bijvoorbeeld in martelen?

- Dat kan ook ja. Een ander kan je inspireren iets te doen dat je misschien zonder dat niet gedaan zou hebben. Maar wanneer het om martelen gaat, dan kan niemand u er toe brengen te martelen wanneer u het niet diep in uw hart wilt.

x Ja dat wel natuurlijk, maar nu ze steeds verfijnder ideeën krijgen daarvoor, dat is toch ook een soort inspiratie?

- Het is een vorm van inspiratie ofschoon de mens voor dergelijke dingen niet zo veel inspiratie uit de geest nodig heeft. Hij is zelf vindingrijk genoeg. Maar u moet het eigenlijk zo zien. Dat klinkt wel een beetje gek, want dat martelen is natuurlijk erg vervelend. En dat er mensen zijn die martelen is ook erg vervelend. Mensen die gemarteld worden is ook erg vervelend. Maar we weten dat zij die martelen dit vaak doen omdat ze daar voor zichzelf bevrediging in vinden, terwijl degenen die gemarteld worden maar al te vaak bewust eigenlijk zichzelf in een situatie brengen waarin dat onvermijdelijk wordt. Met andere woorden de situatie ligt niet zwart/wit.

Nu zult u zeggen, hoe komt het dan dat martelen? Dat kan ik ook verklaren. Naarmate het aantal mensen op een gemiddeld oppervlak groter wordt, zal er meer spanning tussen deze mensen ontstaan, terwijl gelijktijdig dus een aantal van die mensen in feite overbodig is. Dit betekent dat de waardering voor het leven, de heiligheid van het leven afneemt, zelfs wanneer deze met de mond in dergelijke omgevingen vaak bijzonder sterk beleden wordt. Denk maar bijvoorbeeld aan India waar je de "giants" hebt, de "sweepers" heetten ze vroeger de mensen die dus hun pad vegen om maar geen insecten te behoeven vertrappen, en vlak daarnaast de bekende tuggi, de mensen die vereerders zijn van Khali de verschrikkelijke, en die dus moorden. En eigenlijk zijn het alleen maar facetten van hetzelfde, want het leven op aarde is niet zo belangrijk als u denkt. En ik geloof dat lijden op deze wereld veel minder belangrijk is dan de meeste mensen denken. Nu ja, natuurlijk, het zal je maar overkomen. Gelijk heb je. Eigenlijk is het maar een betrekkelijk korte tijd, en daar komt bovendien bij dat het grootste gedeelte van de martelingen eigenlijk psychisch is. Physieke marteling kan maar tot een bepaalde graad gaan. Daarna zegt je zenuwstelsel die signalen kan ik niet verwerken, ik geef ze niet door. Dan is er dus geen feitelijke pijn, maar het besef van pijn blijft voortbestaan, en het is dit besef dat je dan als pijn ondergaat maar niet meer zozeer de zuiver lichamelijke impulsen. Kunt u dit volgen?

Dus je moet heel goed uitkijken dat we niet gaan zeggen, ja die inspiratie wordt dan gegeven, dat zijn duistere. Natuurlijk die zijn er wel. Er zijn er ook die zeggen, glaasje op ga maar rijden. Ja als u in kreten werkt en denkt, waarom zouden wij dat niet kunnen doen. Dus er zijn er heus wel die ingaan tegen datgene wat misschien voor u goed is, maar let wel ze kunnen alleen in u wekken wat in u leeft. Ze kunnen u over een drempel helpen misschien maar ze kunnen u nooit dwingen om iets te doen wat tegen uw wezen in gaat. Dit betekent dat een dergelijke negatieve inspiratie wanneer ze al voorkomt altijd toch gebaseerd is op het negatieve in de mens. En dit negatieve in de mens is vaak een grond-eigenschap van die mens die hij niet durft te erkennen. Wanneer hij ze uit en zich dan bewust realiseert wat hij doet, zou hij dus geestelijk aanmerkelijk beter zijn en voor anderen is het misschien wel goed om te weten dat er grenzen zijn. Zelfs wanneer marteling die grens betekent.

Je moet weten hoe ver je kunt gaan. En als je verder gaat dan is de consequentie dat je jezelf opoffert. Dat is in het verleden altijd zo geweest. Er zijn landen, nu nog, waar men het eigenlijk helemaal niet gek vindt om iemand even dood te slaan. Dat is niet alleen bij degenen die doodslaan, maar het is ook bij de anderen behalve natuurlijk degenen van wie het familie is. Die zijn altijd erg getroffen. Want leven en dood zijn voor de mens nooit zo belangrijk geweest als u denkt, en juist daardoor kunnen die inspiraties van de geest die eigenlijk achter het laagje van beschaving, het vernisje wat er overheen zit, het kunstmatig opgebouwde dagbewustzijn dat allerhande feiten zelfs omtrent eigen wezen en handelen ontkent, daarachter doordringen en dan te zeggen ja maak dat nou maar waar. Maar zelfs dan moeten we zeggen, de geest kan u nooit bewegen tot iets wat niet reeds deel was van uw denken. Is dat duidelijk? Dus ik heb niet ontkend dat die inspiratie mogelijk is. Ik weet het niet, ik houd me er niet zo erg mee bezig behalve wanneer het te lastig wordt natuurlijk. Dan zeggen ze bij ons, daarmee weten we een stokje voor steken, maar ik geloof dat het aantal van dergelijke beïnvloedingen veel kleiner is, zeker de succesvolle, dan u misschien zoudt veronderstellen.

Is er verschil tussen beïnvloeding en inspiratie?

Ja, beïnvloeding kan meer omvatten dan inspiratie. Inspiratie is alleen inwerken op de gedachte, maar beïnvloeding kan ook nog bestaan in het scheppen van onzekerheden, bijv. buiten de mens. Laat ik het zo zeggen. Iemand gooit een blikje. Ik zorg er voor dat het net voor uw voeten terecht komt en beïnvloed u zo inde keuze van uw pad, want u wilde eerst rechtuit gaan, nu besluit u een straatje om te lopen en dat heeft om een of andere reden dus belang. Dus de beïnvloeding kan meer omvatten.

Magie bijvoorbeeld?

Ja, dat is weer een moeilijk woord, magie. Iemand kan bij magie geïnspireerd worden, maar den moet hij magische kennis hebben, het zelfvertrouwen dat voor magie nodig is en hij zal daarnaast ook een aantal grondformules moeten kennen. Maar dan is het mogelijk onder een bepaalde inwerking dat je zegt, nu moeten we zo iemand helpen en dan breng je hem er toe om een formule te gebruiken of een gebaar te gebruiken wat hij normaal niet zal doen, waarvan hij hoogstens vaag eens een keer heeft gehoord, maar wat in deze situatie het enige juiste is. Dan kan het wel. Maar u weet wat magie is, hè? Magie is het gebruikmaken van die wetten die niet algemeen bekend zijn en wel op zodanige wijze dat de verschijnselen daarvan voor anderen niet verklaarbaar zijn.

Ja, de Voodoo enne .....

Voodoo bijvoorbeeld, Goena Goena, wat heb je nog meer, het hele kader van de groene magie, bij wijze van spreken, de natuurmagic. Daar vinden we het allemaal in, maar vergeet één ding niet, Voodoo werkt niet alleen maar met geesten maar wel degelijk met middelen, c.a. met bepaalde vergiften, met suggestie, met hypnose.

De hypnose, dat is een moeilijk punt.

Hypnose is ook niet zo moeilijk als je realiseert wat het is. Hypnose is een persoon in een zodanige toestand van versuffing brengen op welke wijze dan ook of gespannenheid, beide zijn mogelijk, dat hij alle suggesties zal aanvaarden als waar omdat het gemakkelijker is deze te aanvaarden dan ze op hun juistheid te controleren.

Maar wat ben je zelf dan?

Nou je bent zelf druk met wat anders bezig.

Neen maar, je moet de zwakkere zijn anders kan het niet.

Daar zegt u iets. Wanneer ben je de zwakkere. De zwakkere ben je op het ogenblik dat je om welke reden dan ook de denkbeelden van een ander aanvaardt omdat het te moeilijk is om deze eerst met je eigen besef te confronteren. Het kan met optische vermoeidheid, één van de ouden methoden; het kan met geluid, je veroorzaakt een soort monomanie in de persoon; het kan door een suggestief gedrag zonder meer. Maar alle hypnose is in feite wanneer we het goed zien, een suggestie waardoor we de persoon brengen tot een gedrag waartoe hij zelf niet zou komen of tot een psychisch functioneren op een wijze, die hij anders voor zichzelf niet eens als mogelijk zou herkennen. Maar we gaan altijd weer uit van de mogelijkheden. Je kunt iemand hypnotiseren en zeggen dat hij een goed pianist is, maar als hij nooit piano heeft gespeeld, dan doet hij alleen Bokkie, bokkie. Hij denkt misschien dat hij druk bezig is om een wonderbaarlijk stuk muziek te maken, maar het blijft onwaar. En dat moet u niet vergeten. Is dat duidelijk? We zijn wel een stuk afgedwaald, tussen twee haakjes. Het hoort er allemaal wel bij.

Ik zou toch wel even graag een paar losse stukjes aan elkaar gaan breien weer, voordat we gaan pauzeren. Dat zou ik graag zo willen zeggen. Inspiratie is dus in feite een erg psychische vorm van suggestie. Het is een suggestie die langs geestelijke weg totstand wordt gebracht. Wanneer een persoon zeer eenzijdig is, dan is het vaak gemakkelijker om hem door die suggesties op andere gebieden dan hetgeen waarop hij zich concentreert te laten reageren. Het is ook mogelijk om een bepaalde gedachtenreïnis een afwijking tot stand te brengen -in zodat niet de logische sequentie van denkbeelden volgens de inhoud van de persoon wordt gevolgd maar een afwijkende baan.

Het is via suggestie mogelijk om iemand te doen denken dat hij iets kan. En dat betekent dat je hem daardoor vaak kunt helpen de grenzen te overwinnen, die hij zichzelf heeft gesteld. Want wanneer de mens zegt 'ik kan dat niet', dan blijkt heel vaak dat het eigenlijk is 'ik durf het niet'. En wanneer we hem dus de suggestie geven 'je kunt het makkelijk', dan doet hij het ook. Dat kan inspiratief natuurlijk gebeuren.

Als we zo bezig zijn en we spreken over geestelijke meesters, we spreken over hypnos, al die dingen bij elkaar, dan moeten we niet vergeten het gaat altijd weer om de inhoud van degene die beïnvloed wordt. U kunt nog zo'n mooi Ford-je hebben, als er geen motor in zit, moet u duwen. Realiseer u verder dat juist de kunstenaar en ook de wetenschapsman door de wijze waarop hij geconcentreerd bezig pleegt te zijn een veel sterkere maar ook beperktere uitstraling tot stand brengt dan anderen. Daardoor is het voor de geest vaak gemakkelijker om in te grijpen. Maar je kunt niet iemand die een instrument niet beheerst wat laten spelen. Je kunt niet iemand die geen technische achtergrond heeft een perfect schilderstuk laten maken. Er blijven altijd hiaten. Je kunt niet een wetenschapsman een uitvinding laten doen die geheel buiten zijn vakgebied ligt. Je kunt hem alleen een grensgebied van zijn eigen kennis laten bereiken en confronteren met nieuwe feiten, die hem dan mogelijk tot een verruiming van zijn denken en kennis brengen en dan op een nieuw gebied een ontdekking mogelijk maken.

Dus lieve mensen, als we zo bezig zijn, ik weet het, u wilt allemaal graag geïnspireerd worden en misschien bent u vaak geïnspireerd, het is alleen de vraag waardoor. Maar begrijp goed, het is úw wezen. De grootste geestelijke meester kan niets van u maken wat u niet als mogelijkheid in u draagt. Geen enkele geest kan door u iets openbaren wat niet direkt in overeenstemming is met uw eigen mogelijkheden. Een geest kan u laten schrijven wat hij wil dat u schrijft, maar alleen in de woorden en in de samenvoeging van woorden zoals die in u leven. En toch wordt die wereld voortdurend geïnspireerd, toch al zijn de kansen nog zo klein op een goed resultaat, ik heb u dat duidelijk gemaakt. Toch zijn we voortdurend bezig, en waarom? Omdat die wereld van de geesten niet los staat van de wereld van de mensen. Misschien is het beetje gek om het te zeggen, maar voor ons bent u geesten die nog niet uit het ei gekomen zijn, D.w.z. dat er ergens iets is dat ons er toe brengt om u te helpen, om u te beschermen, om alles te doen wat nodig is. Dat is gewoon deel van een kosmische opmaak. Dat zit ergens in ons verankerd. Wij zijn mensen, u bent mensen, en dat de toestand waarin we leven toevallig verschilt, maakt niet veel uit.

Maar wij kunnen u niet laten kijken buiten het ei. Als u nog in het ei zit, kunnen wij die schaal niet breken voordat u rijp bent om er uit te komen. We kunnen u dan ook de buitenwereld niet geven terwijl u in het ei zit. Het is uw eigen wereld. We kunnen zorgen, dat u de juiste temperatuur hebt, we kunnen zorgen dat u beschermt bent, dat niemand u iets kan doen. We kunnen proberen u dat extra te geven, waardoor u misschien gemakkelijker groeit, gemakkelijker die schil doobreekt. Goed. Maar meer kunnen wij niet. En juist daarom is ons inspireren altijd weer beperkt door uw wereld, door uw bestaan, door uw denken. Wanneer wij u zouden confronteren opéens met iets van onze wereld, dan zijn er een stel die denken 'nou ben ik verheven boven anderen'. Idioten! En er zijn anderen, die zeggen 'Oh God, spoken. Nou ben ik verdoemd'. Eveneens onzin. Want dat is gewoon deel van je wezen, maar je bent nog niet in staat om er mee te leven, om er mee te werken. Daarom moet je uitgaan van datgene wat er materieel in een mens aan mogelijkheden ligt en datgene wat er geestelijk aan capaciteit aanwezig is in dat menselijke leven. Je kunt die geestelijke capaciteit versterken, maar je zult zelfs dan moeten werken met de stoffelijke mogelijkheden die er zijn. Geen geestelijke meester kan het anders doen. Geen hoge geest en geen lage geest. Niemand. Want u bent, of u het wilt of niet, zelf het middel. U kunt niet vliegen. Daar bent u niet op gebouwd. Met een vliegtuig kunt u het tijdelijk doen. Als dat ding het niet meer doet, vliegt u ook niet meer maar vraagt u zich later aan onze kant af hoe het gekomen is. Dus, iemand die u wil laten vliegen, is een dwaas. Dat vindt u heel normaal, daar lacht u om. Maar wanneer ik een kunstmatig voertuig bouw van gedachten, inspiraties en al dat andere, dan kan ik u misschien een ogenblik uittillen boven die menselijke werkelijkheid, maar als nu dat bouwwerk niet houdt wat doen? Kortsluiting! Dan ga je er aan dood, of het gekkenhuis of zo iets. Dat is iets, dat kun je niet doen. Dat moet u goed begrijpen. U bent mens, en daarom moeten we werken met de middelen van de mens, met de mogelijkheden van de mens. We moeten alleen proberen er iets meer uit te halen voor u dan u er misschien zelf uit haalt. We kunnen proberen om iets meer, als is het maar sereniteit of harmonie of aanvoelen of besef in u te wekken al is het maar op één punt en ten aanzien van één verschijnsel. We kunnen u er toe brengen om eens één keer een paar gedachten te uiten die wel in u bestaan maar die u nog nooit hebt geformuleerd. Dat kunnen we. Maar we kunnen niets maken van u wat niet in u bestaat. Ik hoop dat ik daarmee duidelijk heb gemaakt waarom het onderwerp voor ons interessant was, voor ons aan onze kant. Want ja, we zijn uit de mens en het is prettig om eens een keer duidelijk te maken hoe moeilijk je het soms hebt. Het is geen beklag. We werken hoes graag en prettig hier. Daar is helemaal niets op tegen.

Maar inspiratie komt voort uit een noodzaak bij ons. En het is alleen maar een concreetiseren van uw eigen mogelijkheden voor u. En dan kunt u na de pauze daar alle vragen over stellen en al datgene zeggen wat u nodig acht. Maar nu zou ik u willen voorstellen om eerst maar eens te onderbreken dan kunt u zelf nagaan of hetgeen ik gezegd heb toch eigenlijk niet belangrijk genoeg is om te onthouden, ook wanneer u zelf vaak geïnspireerd hebt. Geestelijke meesters hebben niets anders. Het is goed dat je weet waar je beperkingen en je mogelijkheden liggen. Goedenavond.

DISCUSSIE

Prettig te zien dat u er allemaal weer bent. Gaan we rap beginnen. Ik moet een beetje opschieten heb ik gehoord. Het medium voorbijgaand fluisterde me toe, denk om de klok. Dat inspireerd mij ontzettend, weet u wel, klok, klok, klok.... leeg de fles en vol het uur. Vraag 1 graag.

U stelde u kunt de mens niet inspireren als de mogelijkheden niet aanwezig zijn. Vraag: Hoe ontstaan de mogelijkheden in de mens; misschien door een geleid leerproces of een voortdurende inspiratie?

Ja dat is een beetje een dwaze vraag, natuurlijk, als je zegt een voortdurende inspiratie als die inspiratie juist afhankelijk is van de inhoud die je bezit. Dat is niet reëel. Wanneer je zegt een leerproces, ja inderdaad. Een mens leert, d.w.z. hij neemt in zichzelf voortdurend indrukken op en doet denkbeelden op. Het is de combinatie daarvan waardoor het mogelijk is uitdrukking te geven als geest aan datgene wat je beweegt om de ander te inspireren. Wanneer mensen voortdurend bezig zijn met geestelijke waarden en geestelijke zaken, dan krijg je langzaam maar zeker een grote vocabulaire. Ze hebben dus heel veel woorden die daar betrekking op hebben, en ze hebben bovendien bij de meeste van die woorden wel enig idee wat ze betekenen. Dan kun je dus die mensen zelf ook helpen door hen denkbeelden te inspireren, d.w.z. samenvoegingen van al die geestelijke waarden op een manier die ze zelf niet zo makkelijk zouden vinden en die ze ook niet in hun leerboekje vinden, maar die voor hen zelf wel betekent een verruiming van hun eigen inzicht, en misschien zelfs een verruiming van hun eigen mogelijkheden. Dus dat bestaat wel. Of het een continu proces zal zijn, u moet niet denken dat we zo rond de klok inspireren. Het is elke keer wanneer u zelf door uw eigen innerlijke gesteldheid of door uw eigen activiteit, beide zijn mogelijk, zover bent dat u vatbaar bent voor inspiratie, én - dat hoort er ook nog bij - men geïnteresseerd is in u of in hetgeen u doet, dan zal daar weer een inspiratiemogelijkheid optreden, die lang niet altijd succesvol wordt gebruikt, maar waarbij de poging toch in ieder geval wel wordt gedaan. Is dit voldoende?

Ja.

Dat is fijn. Ik had u ook graag verteld, dat er allemaal grote geesten achter u staan, die u bij de nek nemen en zo meeslepen naar het koninkrijk der hemelen en de bewustwording, maar dat is nu eenmaal niet zo.

We gaan verder naar de volgende vraag.

Wat is Atman en hoe bereik je het?

Wie? Abman?

Atman.

Totale kracht, zou je eigenlijk kunnen zeggen er voor. Het is de bevrijde ziel. Hoe je het bereikt. Ik zou zeggen door op te gaan in de totaliteit en de grenzen van je eigen wezen te vergeten. Atman is wereldziel. Voldoende?

Kun je je openstelling verruimen zodat de inspiratie door een geest doeltreffender wordt?

Moeilijke vraag. Laat ik het zo zeggen. Wanneer uw openstelling inhoudt dat u ook uw eigen oordeel en vooroordeel terzijde stelt en in een volledige afwachting rustig bekijkt wat er in u opkomt of welke inspiratie op welke manier ook u ontvangt, dan betekent dit wel dat hierdoor uw mogelijkheden verruimd worden omdat u dus steeds meer verschillende associaties gebruikt, steeds meer een beroep doet op de verschillende krachten die in uw wezen bestaan ook al denk je menselijk vaak dat je ze niet hebt, en zo kom je dus tot een grotere volledigheid van leven, die in zichzelf dan weer betekent dat je dus bij openstelling minder begrensd bent voor alle krachten van de geest, zeg maar voor de oneindigheid eigenlijk. Je hebt het muurtje van dit ben ik en de rest past niet, dat heb je geslecht. Wanneer je dat kunt slechten, hoe meer je de kracht van de kosmos in je voelt opkomen. Duidelijk?

Dat is een soort leegmaking?

Neen, neen. Men mens, die zichzelf leeg maakt, is vol van het feit dat hij leeg wil zijn. Dat is iets, dat lukt je niet. Neen, het is doodgewoon een berusting waarbij je niet probeert zelf iets te doen of iets tot stand te brengen. Mag ik een heel eenvoudig voorbeeld geven, even? Kan nog wel hè. U bidt. Er zijn mensen, die zeggen

'Ach God, laat nu eens eindelijk iets van je horen', en dan blijven ze doorzeuren. Als God wat zou zeggen, dan zouden ze het nog niet horen, want ze luisteren alleen naar zichzelf. En er zijn anderen, die zeggen 'Nou heb ik het tegen God gezegd, nou moet hij antwoorden'. Nu dat kun je ook niet bepalen. Maar dan moet je gewoon zeggen, ik heb die vraag de ruimte ingestuurd, en nu ga ik heel rustig verder zoals ik ben. Ik ben open. Wanneer er iets in mij opkomt, zal het een antwoord zijn op die vraag. Daar kom je er dus wel. En zo is het eigenlijk met alle dingen. Voldoende?

x Is alles gelijktijdig, overal en door elkaar heen?

- Vanuit menselijk standpunt niet, ofschoon het er soms op lijkt. Gezien vanuit kosmisch standpunt is alles gelijktijdig, bestaat er geen scheiding tussen werelden of personen die feitelijk en blijvend is. Er is alleen sprake van een geheel, waarin een voortdurende verbinding tussen de verschillende delen zich steeds wijzigt. Het is dus een warreling, inderdaad door elkaar heen. Ik geloof dus dat het ergens wel juist is wat u zegt, wanneer u er maar bij voegt dit is niet zo voor het menselijk besef en elk wezen zal in zijn eigen wereld eerst moeten leren volgens zijn eigen besef harmonisch te worden voordat hij in staat is de gelijktijdigheid en al die verwarringen, die verbindingen in feite die voor u verwarrend werken, als ik het goed wil zeggen, kan verwerken. Het is zo je kunt niet in de zon kijken zonder blind te worden, zeggen ze wel eens. Het ligt niet aan de zon. Die blijft dezelfde, maar u onderwerpt uw ogen aan een proef waarvoor ze niet geschikt zijn. Wanneer u de totaliteit in zijn tijdloosheid wil ervaren terwijl u nog niet eens in staat bent om de vrede en de rust in uzelf voortdurend te vinden, dan is het duidelijk dat u geen organisme hebt wat bestand is tegen die kracht van die totaliteit en van die gelijktijdigheid. Nou ja, dan verdwijnt het voor u. Voldoende?

Cx Waarom al deze drukte om de materie?

- Nou, dat heb ik eens een keer horen zeggen door een voorganger, en toen hij dat zei lachte er een kandelaar om. Toen maakte hij zich zeer druk om de materie. Met welke gelijkenis ik maar wil zeggen, we kunnen er niet om heen ons druk te maken om de wereld waarin we vertoeven, of het nu materie is of wat anders, om de doodeenvoudige reden dat we met ons hele besef en onze gewaarwording, onze ervaringen er aan gebonden zijn. Wanneer wij ons druk maken, dan is het vanuit de geest zeker niet om de materie, dan is het om de geest in de materie. Maar we kunnen ons alleen op de juiste manier drukmaken over die geest in de materie, wanneer we accepteren dat die materie er is, dat de wereld van die materie voor alle ervaringen van die geest voorlopig bepalend is doordat ze, althans een groot gedeelte van de tijd, niet in staat is haar werkelijke wezen en bestaan te ervaren. Voldoende duidelijk? Of niet?

Cx Neen. De intensiteit waarmee wij op dit ogenblik hier leven in de materie tegenover laat ik zeggen het Oosten.

- Nu heeft u het niet zo zeer over de materie zelf als wel over de mentaliteit die in die materie op kan treden. Anders gezegd de mentale gerichtheid. En dan kun je zeggen het Oosten is net zo materieel als u en in vele opzichten materialistischer, ook wanneer het andere maatstaven hanteert. U moet namelijk niet denken, dat zij zich in het Oosten minder druk maken over het leven dan hier. Zij doen het alleen op een andere manier. Zij kunnen zeggen, ja het leven is een voorbijgaande zaak. Dat kun je altijd makkelijk zeggen, zolang je zelf denkt nu ik heb de tijd nog. Maar wanneer x je zelf merkt dat het voorbijgaat dan zul je er vrede mee moeten vinden, en dan is het erg belangrijk. Dat geldt in het Oosten net zo goed als in het Westen. Hier in het Westen kijken ze altijd naar die enkele excepties op honderden miljoenen. Een heel klein aantal mensen, die geleerd hebben daar boven te staan. Die zijn er in het Westen ook, alleen die praten er zo niet over, omdat dat, gezien de mentaliteit van de Westerse wereld niet aanvaardbaar is. Ik geloof dus dat u hier een vergissing maakt.

Cx Maar het Oosten is toch altijd meer op de totaliteit gericht dan het Westen?

- Ik vind het erg mooi. Het is weer een poging om het oriëntale luxe en gestalte te geven. Het licht komt uit het Oosten, maar dat komt omdat de zon daar op komt. Ja, wanneer je namelijk te maken hebt met een wereld die voor jou onbegrijpelijk en exotisch is, dan is het heel erg makkelijk om er allerlei dingen aan toe te schrijven die er in feite niet zijn. Denk naar aan hetgeen Surinamers dachten over Nederland voordat ze in Nederland kwamen. En precies hetzelfde doet u. En omdat er nu een bepaalde Oosterse filosofieën zijn die door hun geheimzinnigheid u op het ogenblik meer aanspreken dan de aan uw eigen wereld meer eigene christelijke, en ook wat Germaanse dus, mystiek, dan kunt u zeggen ja dat heeft voor mij op dit moment meer betekenis, maar u kunt niet zeggen ze zijn daar verder. Maakt u die vergissing alstublieft niet. Er zijn in het Christendom systemen, bijv. in de Sociëteit van Jezus, waarbij we kunnen zeggen dat de discipline mits juist gevolgd even werkzaam is als yoga en dezelfde mogelijkheden in zich bergt. Maar yoga is algemeen bekend het andere daaraan lopen ze meestal aan voorbij. Dus zegt u alstublieft niet

het is in het Oosten anders. Zegt u alleen: In het Oosten is de maatschappelijke opbouw in samenhang anders, is de neiging om zich uit te drukken een andere, maar is er vergelijkbaarheid t.a.v. het menselijke. En dit betekent, dat de zwakke punten die bij u bestaan elders ook bestaan, en dat de grote krachten, die u in het Oosten bewondert in uw eigen land eveneens actief zijn, alleen op een wijze waardoor u er aan voorbij ziet, omdat ze doorgewoond niet exotisch genoeg zijn. U begrijpt me toch, hè?

x Ja.

x Pleegde Blavatsky de brabbeltaal van een waanzinnige?

- Wat je ook kunt zeggen van Heleentje, waanzinnig was ze zeker niet en ze brabbelde ook niet. Het is zeker dat zij zich bezig heeft gehouden met zaken die erg mystiek en verboden zijn. Zij heeft veel gedaan aan spiritisme. Dat wist u misschien niet. Theosofen keuren het vaak af, maar daar is toch wel uiteindelijk hun gehele leer uit ontstaan. Zij heeft inderdaad bepaalde inwijdingen doorgemaakt. En nu ja, omdat zij nu toevallig Helen Blavatsky was, een tamelijk driftig en eigengereid vrouwmens - als ik iemand uit haar tijd mag citeren - dan is het duidelijk dat ze dit op haar manier omzet en dat ze daarbij verklaringen geeft, die eerder uit haar eigen vooroordelen voortkomen dan uit de geestelijke dingen die ze ontvangen heeft. Dat is meermalen gebeurd. Maar we kunnen niet zeggen dat ze de brabbeltaal van een waanzinnige heeft gebruikt. Integendeel. Het enige wat ze deed, en dat is toch wel heel belangrijk voor de wereld dacht ik, dat is de mens een nieuw begrip van eenheid met God geven. Het woord zegt het al Theosofie: theos, zoals Antroposofie: antropos, de mens is. Het is een uitgaan van God, het is in feite mystiek, dat weet ik wel. Maar in die denkwijze heeft ze in ieder geval een hele hoop mensen bevrijd van een enggeestigheid waardoor ze het slachtoffer werden van hun eigen angst voor het onbegrepen. Ik dacht niet dat je dat brabbeltaal kon noemen. Als u commentaar heeft, dan hoor ik het wel.

x Er zijn geen vragen meer.

- Als u nog vragen hebt, kunt u uw gang nog even gaan.

x Ja, ik wilde vragen, is er een link in uw betoog met uw medesprekers? Ik wil zeggen, Krishnamurti de eeuwige. Zelfs Henri was zeer lofwaardig over Krishnamurti en een andere keer wordt Krishnamurti afgeschilderd als niet zo'n geweldenaar.

- Dat ligt, geloof ik, aan de vertaling door de geest aan de woorden die gesproken worden. Wanneer we naar Krishnamurti kijken, kunnen we zeggen, het is een groot man omdat hij de vergoddelijking, die men hem wilde aandoen, heeft afgewezen. U kunt zeggen hij is een groot mysticus omdat hij zijn innerlijke waarheden vindt en tot uiting brengt, maar we kunnen gelijktijdig zeggen, het is een zeer praktisch man, die zijn leerlingen probeert bij te brengen dat je je eerst eens bezig moet houden met nu en dan pas met later. En als u dat nu negatief vindt, wanneer ze zeggen hij is een praktisch man .....

x Neen, ik vind het niet negatief maar er is wel eens gesproken over niet dat dit een, een .....

- Ik kan mijn woorden niet goed vinden. Maar dat hij belangrijker gemaakt werd dan ....

- Ja maar dat is toch waar, dat is ongetwijfeld waar. Maar gebeurt dat niet overal? Met iedereen? We moeten één ding niet vergeten, je kunt van deze mens niet maken de gezondene, de ingewijde, de wereldverlossing in zijn handen heeft wanneer die het niet zo is. En toch zijn er een hoop mensen, die dat doen. Je kunt niet van hem maken de onfeilbare leraar. Dat is hij niet, dat zegt hij ook zelf dat hij dat niet is. Maar je moet hem zien als een ziel met een grote kracht, een grote harmonische waarde, én een grote wijsheid, die probeert je te helpen om zelf verder te komen. Wanneer u zegt, ja dat is negatief. Er zijn wel meer van die dingen. Ik weet dat een kennis van mij, die kreeg zwaar op zijn donder van mensen. Die kwam terug, toen had hij in een vorig betoog zo iets gezegd, over Den Uyl, dat dat dus een man was die beter in de boomgaard zat, hè, enfin ... Dat vonden ze denigrerend. Toen XII zei hij, neen, het is namelijk zo dat deze man op het ogenblik ten gronde gaat aan problemen, die hij niet aankan en die die op wil lossen, omdat hij niet beseft dat zijn eigen waarde niet gelegen is in het dieteren van anderen maar in het eenvoudig terugkeren tot datgene wat hij was met de middelen, die hij ondertussen vergaard heeft. Is dat nou denigrerend? Het is een waarde-oordeel. Je hoeft het er niet mee eens te zijn. Niemand van ons vraagt dat u het er mee eens bent. Dat moet u goed begrijpen. Maar wij proberen altijd ons oordeel zo te geven, dat het in overeenstemming is met datgene wat we behandelen. En als wij het hebben over een wereldleraar en u zegt Krishnamurti, dan zeggen wij nou dat betekent niet zo veel. En als u zegt, ja de vele mensen, die zich bezig houden met allerhand wijsheden en Krishnamurti, dan zeggen we het is een belangrijk man. Dat ligt namelijk maar aan de relatie, waarin het wordt gesteld. Zo moet je dat werkelijk ook bekijken. Je kunt nooit in een betoog iets losmaken van het onderwerp. Dan hou je alleen maar kreten en leuzen over. Dat is altijd gevaarlijk. Goed dat was dat.

x Mag ik u een vraag stellen over Joggra (? - naam moeilijk verstaanbaar).
Is hij u bekend?

- Nou, er wordt erg veel over hem gedacht. Als ik mij niet vergis is het eigenlijk een half mystiek schilder.

x Magisch realist.

- Ja, dat is de term die u er voor geeft. Hij werkt dus ontzettend veel met symbolen.

x In die symboliek bij hem, komt erg veel voor eh.. Hij beddt dat uit in eh, begeerte dus, en dat beeldt hij meestal uit in seksuele afwijkingen, maar is die begeerte niet een algehele begeerte naar stoffelijkheid vanuit de geest, wanneer je dus weer .....

- Vanuit de geest gezien niet. Vanuit de geest is het geen begeerte naar stoffelijkheid. Stoffelijkheid is iets wat je als geest niet begeert maar eigenlijk ondanks jezelf aanvaardt als de enige mogelijkheid om verder te gaan. Maar wanneer deze man dat seksueel doet, dan is dat ongetwijfeld omdat de bij u meest bekende begeerte in de mens seksueel is. En we kunnen zelfs een stapje verder gaan. Wanneer we ons realiseren hoe eigenlijk zaken, die met seksualiteit direkt samenhangen, een grote rol kunnen spelen in het gedrag van mensen. Neem Hitler bijvoorbeeld. Hitler was seksueel niet volledig, nou ja laten we zeggen een beetje onvolwaardig. Dat wil helemaal niet zeggen dat de man verder slecht was, maar daardoor werd wel zijn karakter bepaald, zijn geaardheid. Dat wil zeggen, dat hij zich ging projekereren op iets anders, maar dat daar diezelfde intensiteit een rol bij speelde. En dat kun je ook zeggen, wanneer bijv. iemand op een gegeven ogenblik het gevoel heeft dat hij niet gewaardeerd wordt, Churchill, die dus het gevoel had zwaar ondergewaardeerd te zijn in zijn journalistieke periode. Dan zien we daar uit de neiging voortkomen punt 1 om zich te bewijzen. En dat is eigenlijk ook een soort seksualiteit. Dat is hetzelfde als het koppieboeken, wat de bokken doen om de geit te laten zien dat ze nog werkelijk meetellen. Zoals sommige vrouwtjes ook elkaar behoorlijk in de haren zitten om te laten zien wie meer waard is. Dus dat hangt allemaal met elkaar samen. En wanneer Joggra indit geval grijpt naar seksuele symbolen, dan zeg ik nu ja, dat kan ik wel begrijpen, want dat is eigenlijk de basis van het begeerte-element zoals dit in de menselijke maatschappij pleegt te werken. En dan kunnen we er achter zetten: Maar de werkelijke begeerte van de mens is niet de seksualiteit, die uiteindelijk ik-beleving in vereniging betekent, maar is het doorbreken van het isolement. En dit is dus een zuiver geestelijke kwestie, zodat het element ook geestelijk kan worden geïnterpreteerd. Maar ja, ik ben geen magisch realist, dus dat maakt wel verschil uit. Verder nog iets?

x Maar mag ik hier even op doorgaan. U noemde hier nu de naam Hitler. Ik heb Pauwels en Bergier horen zeggen dat Hitler een bewuste keuze is geweest om de ~~gsm~~ troep te maken die hij moest maken.

- Dat is niet volledig juist. Het is wel zo geweest, dat Hitler het gevoel had dat hij zijn meerwaardigheid alleen kon bereiken door onderwerping van anderen. En hij was dus niet in staat - laten we dat goed begrijpen - om iemand laten we zeggen seksueel te onderwerpen. Hij kon hem onderdanig maken, maar hij kon hem niet horig maken, als u weet wat ik bedoel. En zo heeft hij dus zijn affecties overgedragen eerst op de groepen waar hij mee werkte, en later op Duitsland. En wanneer dat Duitsland op een gegeven ogenblik niet in staat blijkt om zijn verwachtingen te vervullen, dan wordt hij vervuld van een woede en een soort magische jaloezie, kun je zeggen, waarbij hij, zoals dat ook gebeurt bij een verhouding tussen mensen, datgene wat hij liefheeft vernietigt om te voorkomen dat een ander het zal bezitten. Dat is eigenlijk het typerende hierin. Dat hierin mystieke en magische elementen een rol spelen, is begrijpelijk. Er was zelfs een hele Germaanse mystiek opgebouwd, maar ik dacht toch dat al die dingen voor Hitler veel minder betekent zouden hebben en veel minder invloed op hem zouden hebben kunnen uitoefenen wanneer hij dus een normaler leven had gehad.

Hoe staan we met de tijd?

x Vijf voor tien.

- Er kan nog één vraag en dan gaan we sluiten.

x Mag ik een vraag stellen over de verhoudingen, die een mens dus eigenlijk zelf bepalen moet van bewust proberen dagelijks te leven, meditatie en openstaan. Ontspoor je daar niet op de een of andere manier toch wel gauw in. Dat je het een of het ander niet vindt.

- Ik geloof dat elke mens, en dat klinkt nu een beetje gek als je zegt als geest zegt misschien, éerst zijn leven van alledag zo goed mogelijk moet leven. Wanneer je dan tijd over hebt, dan moet je mediteren om dus in die stilte in de eerste plaats het eigen evenwicht terug te vinden maar in de tweede plaats ook een beter begrip te krijgen voor jezelf temidden van de wereld en de emoties, die je bewegen. En wanneer de mens ook dat heeft gedaan en hij houdt nóg tijd over, dan is het tijd om je open te stellen. Dus het is gewoon belangrijkheid. En dan zult u zeggen, ja het geestelijke is ons

doel. Zeker, maar je bent als geest in de stof gekomen om in dit stoffelijk leven bewustzijn op te doen. Het zou dus dwaas zijn het materiële leven terzijde te schuiven om nu in de stof met alle moeilijkheden, die er aan verbonden zijn, geestelijk te gaan leven, terwijl u dat later, na de dood, als vanzelf doet. U moet dus gewoon uitgaan van hetgeen belangrijk is. Dat is voor u: a) het materiële bestaan, b) het juiste besef van uzelf in het materiële bestaan, en dat is door meditatie, waarbij dan ook geestelijke waarden als vanzelf een rol mee gaan spelen. En wanneer u dat allemaal hebt gedaan, dan is het tijd om de volledigheid van uw persoonlijkheid aan het woord te laten, en dat doet u door u open te stellen, zodat de geest, of welke kracht zich dan ook in u wil manifesteren of voor u wil manifesteren, u kan helpen een groter gedeelte van uw besef harmonisch te ervaren.

Duidelijk?

Nu dan hebben we het daarmee zo ongeveer weer gehad, vrienden. Tja, dan moeten we eigenlijk nog een slotwoord gaan plegen. Weet u wat, we improviseren weer gewoon. We nemen drie woorden en kijken wat er van terecht komt.

Gladstone - tulp - moeras.

Rook niet te veel Gladstone, want dan verzinkt zelfs uw tulp in het moeras. We kunnen Gladstone ook nog anders zien. Een man van woorden. Misschien zou je het dan zo kunnen zeggen!

Kleurig wordt het woord

Wanneer het als een bloem zichzelf openbaart

En uit de totaliteit de levenskracht gaat putten

Waardoor het meer dan ooit zichzelf wordt, zich ontworstelt aan het moeras van vaag begrip en onbesef.

Laat ons de woorden kennen en niet verteren ons in zinloos smeulen

Laat ons niet heulen met de massa, die wij niet kennen

Laten wij voortdurend zelve zijn om niet laten aanwennen

hoe te leven

Maar zelve streven, zelf bestaan en zelve zijn

In eerlijkheid en ware kracht, ontworstelend ons aan klef bestaan

Geboren uit hen, die zelf niet durven leven en anderen tot lijken maken

Wie uit de tijd verveling weven en strikken allen dan in naam van hoge heerlijkheid

In een verveling waarin het zijn en leven, ja bewustzijn je ontglijdt

Totdat je zelfs niet meer kunt zijn, niet kunt bestaan.

Dit was een bloem

Laat het fleurige, kleurige van het bestaan botten uit jezelf

Totdat je voelt hier openbaar ik, hier bloei ik, hier groei ik en sterf je

Het gaat verder tot volgende tijd

Zoals de tulpenbol in de aarde reeds voorberijdt de gloed, de bloem van morgen.

Laat ons de zorgen kennen en proeven, maar overwinnen

door elke dag opnieuw, voortdurend nieuw te leven

en elke dag opnieuw aan het zijn een kleur te geven van wezkelijkheid.

En laat ons bruggen bouwen van denken en beseffen,

waardoor wij steeds ons weer boven het moeras verheffen, dat uit woorden is gemaakt.

Een mens, die woordenketens heeft geslagen en komt tot werkelijk zelve zijn,

hij kent de pijn van het bestaan, maar overwint de pijn en vindt de werkelijkheid,

zodat hij, zelfs gebonden in de stof, reeds proeft een eeuwigheid,

die zin geeft aan een leven, dat anders lijkt slechts behang.

Gladstone heeft u er niet al te veel in teruggevonden, maar dat is dan onderdeel van de anti-rookcampagne. Vrienden het was me een groot genoegen. Ik wou alleen maar dit zeggen. Ik heb geprobeerd ook in de laatste woorden nog iets duidelijk te maken. Er is er maar één die uw leven kan leven. Uzelf! Dat kan de geest niet voor u, dat kan uw medemens niet, dat kunt u alleen zelf. Neem dan de verantwoordelijkheid van uw eigen leven op u. Wees niet bang om jezelf te zijn, maar wees je bewust van al dat je doet. Als je zo leeft, vind je in jezelf een toenemende kracht en een toenemend bewustzijn. Dan zul je ook de geestelijke waarden van jezelf steeds duidelijker voelen en ontdekken dat de menselijke wereld eigenlijk maar een klein wazig vlekje is in de lichtende gloed van de kosmos.

Goedenavond.